

Както и в индустриализиращите се чешки земи, ХІХ в. е забележителен с липсата на официално внимание по отношение на ромите в Словакия. Страната остава преобладаващо земеделска под контрола на дворянството, въпреки че се забелязва известна индустриализация (главно минно дело) на изток, но тя не е достатъчна, за да породи особени надежди за по-добър живот сред словашкото селячество. "Повече от половин милион словаци, почти една четвърт от населението, имигрира в Съединените щати в десетилетията преди Първата световна война. Други се отправят към Канада, Южна Америка и Русия".²⁰

Междувременно броят на ромите силно се увеличава и преброяването на населението през 1893 г. разкрива наличието на 36000 роми в Словакия, от които 2000 са полуномади, а едва 600 номади (по-малко от 2 %). Въпреки че определен брой номади сигурно са избегнали преброяването, ясно е, че по това време мнозинството роми вече са уседнали.

Ромите в Чехословакия през 1918-1945 г.

Въпреки че ромите са признати за националност през 1921 г., малко е направено за облекчаване на тяхната бедност. Това едва ли е учудващо, тъй като Словакия и Рутения (сега част от Украйна), където живеели повечето от тях, са оставени неразвити и по принцип "са считани повече или по-малко за колонии"²¹ по време на Първата Чехословашка република (1918-1939).

През 1924 г. една словашка местна управа се оплаква: "Наказанието затвор няма никакъв ефект над тях, тъй като пребиваването в затвора само подобрява условията им на живот. Често се случва циганин без средства да извърши престъпление, само и само за да избяга от агонията на глад".²²

Но и положението на много селяни не е много по-добро, особено в Словакия, където някои са принудени да станат странстващи търговци и занаятчии, често работещи за